

INGOVERNABLES

ATIROHECHO

Un texto a partir de la
dramaturgia de Carla Chillida.

0- Rita

(Cinco minutos antes de que dé comienzo el espectáculo, empieza a sonar el audio de Rita Barberá poniendo la primera piedra de la Rambleta en 1999. Se escuchan algunos fragmentos del discurso y se proyectan imágenes de la construcción del edificio)

1- Free Tour

Yarima: Venid, venid, que nadie se me quede perdido entre patas. Pues aquí lo tenemos, este edificio de aquí se llama Teatro de La Rambleta. Nos encontramos en un típico caso de confianza mutua entre iniciativa privada y poder público, con un movimiento económico innovador y pionero. Con solo una tasa de paro del 91%, cientos de actores y actrices ocupan regularmente espacios como este, haciendo de su ciudad un lugar ejemplar para la cultura.

El espacio cultural consta de diferentes salas e incluso, alberga en su interior una escuela de Arte Dramático. El auditorio, que es el espacio en el que nos encontramos, consta de setecientas treinta y tres butacas en las pueden sentarse hasta setecientos treinta y tres dinamizados y dinamizadas culturales. El público tendrá tradicionalmente una función contemplativa, otras indignativa, otras activa, y de manera tradicional se irá tras el espectáculo con una opinión formada sobre lo que ha visto.

La Rambleta cuenta en sus estancias superiores con el primer escenario con luz natural, con grandes ventanales que dan al parque y que permiten disfrutar del verde y los jardines.

Si se fijan en el diseño arquitectónico, el alquitranado y el acabado en piedra, muestran un estilo muy 99-2012, absolutamente típico.

Nos encontramos en la caja escénica. Tras las llamadas patas, a veces también llamadas bambalinas, están los espacios donde se esconde el reparto cuando no le toca actuar, y cuyo conjunto se habilita según las características de cada función.

Si miran encima de ustedes, encontraremos la barra de luces. En cada una de esas barras colocadas por nuestra técnica Jrisa, tenemos diferentes focos que cambiarán su emisión de luz según las necesidades de la escena. Jrisa, por favor, saluda al pú-

blico. (*Las luces parpadean, el elenco aplaude*). Las luces de Madrid y Barcelona no parpadean igual. Y justo aquí, sobre las llamadas tablas, en la parte del escenario del proscenio, tenemos al reparto:

(Los turistas cambian de plano hacia el público)

En este mismo momento, el reparto se encuentra interpretando el papel de turistas pero en realidad, no son turistas.

Este de aquí es Rafeta, que además de interpretar al personaje de El Madero, hará la música. (*Entra música*). Esta de aquí es Carla que, además de interpretar, tocará la guitarra y se encarga de dirigir. Esta de aquí es Marga, que además de actuar, lleva y sobrelleva algunas otras labores de producción (al igual que una servidora). Este es Rafa, llamado Rafi contra su voluntad, que además de escribir, interpretará al Mercado y a la Figura Paternal. Tenemos a Manu que interpretará a Un Inversor, a un Vecino de La Punta y a Un Cerdito; y finalmente tenemos a Flo, que interpretará a Otro Cerdito, al Capital Extranjero y al mismísimo Stephen Swarzman.

Flo: Bona vesprada a totes.

(A partir de este punto los textos de Yarima y del reparto se superponen)

Yarima: Esta de aquí, es nuestra ciudad, Valencia. Capital de la antiguamente conocida comarca de la Huerta de Valencia, ahora subdividida. Fue fundada junto al cauce del río Turia por los romanos en el año 138 a.C. En la época de la fundación, la ciudad se encontraba a solo cuatro kilómetros del mar.

Manu: Esta xica que ens parla, es diu Yarima Osuna, treballa d'actriu i moltes vegades el seu sou depén del valor i la qualitat de la seua interpretació. Si no ve gent al teatre, ella s'arrisca a no cobrar. És el que s'anomena «Anar a taquilla». Quant millor ho fa, més cobra. Cobra EL QUE ES MEREIX.

Yarima: La huerta valenciana nació en la época del Imperio romano. Sin embargo, lo que hoy conocemos como la huerta valenciana se desarrolló durante el periodo islámico. Los musulmanes crearon una importante infraestructura de irrigación:

Marga: En este mateix moment, Yarima Osuna, està interpretant a una *Free Tour*, el seu personatge, a qui anomenarem:

Manu: Yarima Osuna.

Carla: És una guia turística que va «per lliure», però lliurement subcontractada per una lliure empresa que cobra una lliure comissió a cada usuari que contracta, amb llibertat, els servicis de Yarima Osuna.

Rafa: (A Carla) Clar! Però això està genial! Perquè nosaltres necessitem turisme barat i ella necessita ingressos! Ens fem un favor mutu!

Yarima: La mayoría de los cauces y la distribución de la huerta valenciana es herencia de este periodo histórico. Acequias, azudes, y pequeñas presas. Hoy son ocho las acequias mayores de la ciudad de Valencia: Moncada, Tormos, Mestalla, Rascaña, Quart, Mislata, Favara y Rovella.

Marga: Yarima Osuna no necessita estudis i no cobra un sou fix sinó que el valor de la seua tasca depén del que s'esforce i com se li done de bé, cada dia.

Carla: L'empresa intermediària cobra lliurement un xicotet percentatge pactat de la lliure quantitat que cada lliure usuari, a la voluntat, paga segons com isca de satisfet de la seua visita.

Flo: M'encanta el *rollito*.

Yarima: Muestra de su importancia es el Tribunal de las Aguas, que rige desde hace más de mil años el uso y la utilización de los caudales de riego y que se cristaliza en su designación como Patrimonio Cultural Inmaterial de la Humanidad.

Manu: Esta xica que ens parla s'anomena Yarima Osuna, treballa de Free Tour i moltes vegades el seu sou depén del valor i la qualitat de la seua interpretació. Si no ve gent a la seua ruta turística, ella s'arrisca a no cobrar. Com millor ho fa, més cobra. Cobra EL QUE ES MEREIX.

Yarima: ¡ESPERAD, ESPERAD, ESPERAD! ¡No olvidéis pagar LA VOLUNTAD al acabar! Y no olvidemos lo más importante: ¡hacer foto de grupo!

2- Jodidos turistas¹

(El reparto lanza aviones de papel al público con hojas de publicidad de inmobiliarias. El reparto se cambia de ropa mientras interpreta este texto)

Carla: Tots odiam els turistes. A tots ens desagrada les seues pells cremades a prop del càncer, els seus rogles de suor després d'haver recorregut els principals monuments de Sevilla a 40°, les seues taules plenes de paelleres individuals, les seues sandàlies amb calcetins pel passeig marítim. Tots ens hem rigut en veure com els vénen espectacles de *flamenco* que no arriben ni a unes sevillanes, com els fan creure que una *paletilla* és pernil de bellota, com els claven una *fotracà* per menjar en un bar ple de *xorretons*. Riure'ns d'ells és l'única forma que trobem d'aguantar la seua presència, de digerir el fet de veure'ls deambular pels carrers amb aspecte atordit i roba coenta.

Manu: EL nostre riure és el del *currant*, que aconsegueix una baixa fingint un muscle dislocat, el del funcionari que fa que la pausa del café dure una hora, el de la mare que porta als seus fills a berenar a Carrefour sense passar per caixa, és a dir, el nostre riure és el del subjecte subaltern que obté una xicoteta revenja, que subverteix durant uns instants la relació de dominació en què està immers.

Marga: Tot turista és un colon. La relació amb el turista és sempre una relació jeràrquica que situa als subjectes visitats en una posició subaltern. L'obligació dels subjectes visitats és servir taules, netejar habitacions d'hotel i respondre a les expectatives dels turistes que esperen que els nadius complisquen amb els estereotips que els han venut sobre ells.

Rafa: La seua visita convertix la natura en un lloc on fer *trekking*, la platja en un escenari d'Instagram, la cultura en *souvenirs cutres*, el menjar en tapes. Els colons no accepten un altre comportament que no siga el de complir tots els seus desitjos en el moment, ni res que no siga el de representar els estereotips d'eixa cultura.

Manu: Qualsevol negativa de representar eixe estereotip constitueix una manca de respecte, una actitud desafiant, una mostra de la pèrdua dels valors i de la cultura tradicional. Els turistes tornaran als seus països empenyats amb el venedor que ha unflat els preus, molestos amb el cambrer

¹ Traducción del texto original del libro *Jodidos turistas* de Antipersona.

que els ha mirat malament per no deixar propina, o apenats per haver vist massa Burger Kings.

Carla: Els subjectes visitats no tenen dret a menjar-se una hamburguesa, estan obligats a representar una i una altra vegada el paper dels estereotips culturals que els han sigut assignats perquè els turistes puguen satisfer les seues ànsies d'autenticitat i desconexió, perquè puguen continuar somniant en llocs aliens a la lògica mercantil, mentre continuen lubricant frenèticament la trituradora capitalista.

Rafa: Menyspreem els turistes perquè la seua visita ens convertix en indígenes i nosaltres no volem ser-ho. En lloc d'aprofitar la posició de submissió en què ens deixa el turisme per atacar al sistema que la genera, preferim convertir-nos en ells.

Marga: En altres llocs del món no hi ha possibilitats d'elecció, els subjectes visitats mai podran tornar-nos la visita, però ací preferim ser turistes a acabar amb la dominació que genera, preferim ser colons a acabar amb el colonialisme.

Manu: Mentre servim les taules dels turistes somniem amb Cancun i una polsereta de tot inclòs, mentre ens queixem de les borratxeres i el *balconing*, planegem una visita a una comunitat maputxe de la Patagònia. Nosaltres també volem experimentar un índex de vida autèntica, fugir de les cadenes de menjar ràpid i els aparadors de Zara, desconnectar en una platja paradisiàca. No obstant per aconseguir-ho, en lloc d'atacar el sistema que fa possible aquesta alienació, n'afilem les fulles.

Carla: Ens riguem dels turistes però anhelem convertir-nos en ells, maleïm entre dents mentre fem els llits dels hotels però estalviem perquè altres facen el nostre. En les nostres paradoxes i en el nostre desig de dominar mentre som dominats, creixen els tentacles del sistema.

3- Turianova

Yarima:

Turianova es el nuevo barrio que se levanta sobre una ubicación inmejorable dentro de Valencia, en el distrito de Cuatro Carreres, junto a la Nueva Fe.

Un nuevo impulso para la ciudad, con modernos espacios pensados para disfrutar de su excelente

clima y fácil acceso a todos los servicios: colegios, comercios, polideportivos, farmacias, entre otros.

Una zona clave en pleno desarrollo, que contará con 1200 viviendas con terrazas y zonas comunes, formando «el barrio del futuro».

Rodeado de zonas verdes, un gran parque y carril bici, Turianova se adapta a la visión de vida actual. Viviendas conectadas en un barrio con concepto *Smart City*, que hace la vida más segura y sostenible.

La excelente comunicación con la V30 y la V31, las líneas de autobuses, de cercanías y el metro ligero l'Horta Sud proyectado para el futuro, convierte esta zona en un punto de conexión clave, en una de las áreas metropolitanas más dinámicas de la ciudad.

Un nuevo modelo de barrio que apuesta por la calidad de vida sostenible y la eficiencia energética, con una gran superficie de parques y un importante sector terciario de 75.000 metros cuadrados, destinado a servicios para generar nuevas oportunidades de crecimiento para Valencia.

El futuro llega para quedarse en Turianova.

4- Fons d'inversió

Carla: Bé, claríssim. Nosaltres ja tenim clar en quin bàndol volem estar. Ha arribat el moment de formar el nostre propi fons d'inversió.

Manu: Internacional.

Marga: Internacional.

Flo: Internacional.

Rafa: Nosaltres no som gent, som molt més que això.

Carla: Som un grup de persones (o l'Estat, o empreses, o bancs) que ens posem d'acord entre nosaltres per a fer un fons comú de diners i invertir-lo en el que ens done la gana.

Manu: Nosaltres ajudem a l'economia perquè nosaltres, com a inversors, portem diners al teu país. Baixem les primes de risc i coses així. I ajudem al ciutadà del carrer perquè li donem vida...

Els quatre: Al mercat.

Flo: Denn nur ein dynamisierter (deregulierter) Markt ist eine guter (glücklicher) Markt.

Manu: Clar, el mercat repercuteix directament en la vida diària de les persones.

Rafa: I per això, nosaltres, especulem.

Marga: Tshh...! Calla, no sigues tan directe.

Carla: Nosaltres comprem i venem diners. Aprofitem el seu canvi de valor per traure benefici.

Marga: Comprem per vendre qualsevol cosa que puga revaloritzar-se i donar benefici.

Rafa: Participacions en empreses, bancs, pensions, cases... qualsevol cosa.

Flo: Mortgage-backed security, collateralized debt obligation, credit default swap - all die schönen Finanzprodukte.

Carla: Un moment, un moment, un moment, un moment...!

Manu: Què passa?

Carla: Si un banc pot invertir, i al mateix temps ser invertit, si són la mateixa gent que es mescla i invertixen tots mesclant-se en un «folló» enorme...

Marga: Sí?

Carla: Aleshores...

Rafa: Si?

Carla: Supose que no tindran problema en fer-nos una oferteta i deixar-nos les cases que comprem a meitat de preu.

Manu: Johnny, per favor, estem entre col·legues. Li dones vida al nostre mercat... Per què fer-te una oferta en una casa del 50% podent-te fer una oferta del 70%?

Flo: Am Ende ist ja eh egal, ob jemand drin wohnt oder nicht ... das Wichtige ist, dass das Geld in Bewegung bleibt.

Rafa: Això dic jo.

Marga: I per què no aprofitar el capital estranger per a mobilitzar el mercat i per saquejar?

Carla: Especular.

Manu: Invertir!

Flo: Spekulieren und Investieren.

Rafa: Doncs això dic jo.

Manu: Ei! Que açò no es més que un negoci com qualsevol altre. Què passa? És que no vivim en una democràcia?

Marga: Jo crec molt en la llibertat.

Rafa: Jo en la de mercat.

Carla: Ens fem un favor mutu.

Flo: Die unsichtbare Hand des Marktes wirds schon richten.

Rafa: Això dic jo.

Marga: Jo crec en la llibertat de ser més ràpid que els altres i destruir-los financerament.

Manu: És lícit. Així és el mercat.

Flo: Fressen oder gefressen werden.

Rafa: Això dic jo.

Carla: No hi ha res que em pose més actiu a l'alba que l'aroma d'un bon actiu econòmic pel matí.

Marga: Jo crec que hui me n'aniré a pegar una vol-teta pel mercat internacional, que em pegue l'aire.

Manu: No sé, Jimmy, jo crec que seré valent i arriscaré en situacions delicades de manera oportu-nista. Crec que em convertiré en *fondo buitre*.

Rafa: En fons voltor.

Flo: In einen Hedgefond.

Rafa: Això dic jo.

Manu: Doncs això de canviar-li el valor als diners... sí que ix bé de preu.

Carla: Els diners són ingovernables, però poden governar.

Marga: Una de les inversions que més m'agrada és la de comprar deute de països sobirans.

Rafa: I tan sobirans.

Carla: Que quede clar que els fons d'inversió no governem, només corregim al govern que governa malament (segons les lleis del mercat, que són les que imperen).

Manu: El mercat.

Marga: El mercat.

Flo: Der Markt.

Marga: Jo crec que una de les nostres pressions podria anar dirigida a no portar endavant les lleis contra els desnonaments. Som oportunistes, no idiotes.

Rafa: Però això és moral?

Manu: Pot ser-ho amb falta de capital. Pot, inclús, ser llei.

Rafa: L'opacitat pot ser molt lluminosa.

Carla: Escolteu, i en qüestió d'inversió immobiliària, Madrid i Barcelona estan molt bé però se'ls nota com usades. Que em dieu de la València eixa?

Marga: Té platja.

Flo: Und sonne.

Manu: Però allí governa el canvi, no?

Carla: No, no, però tranquils, davant del mercat ningú és capaç de rebel·lar-se massa contundentment.

Manu: A més a més, el mercat porta turisme a la ciutat.

Marga: I viceversa.

Carla: La València eixa pot ser una terra d'oportunitats.

Marga: Una oportunitat per al mercat.

Manu: El mercat és convenient per a tots.

Carla: Un poc de mercat interior i exterior sempre és interessant.

Marga: Perquè el mercat en un sol país es podrix.

Manu: Una porqueria.

(Rafa se aparta del grupo, dejando la corbata, los zapatos y la americana por el camino)

Flo: Geld, das faul im lokalen Markt rumliegt, ist kein produktives Geld. Es will raus in die Welt, investiert, akkumuliert, in Dividende oder Bonus ausgezahlt und reinvestiert werden. Immer auf der Suche nach dem Mehrwert, nach spannenden Möglichkeiten auf neuen Märkten und dem Kick an risikoreichen Finanzgeschäften. No Pain – No Gain. No risc – no fun.

Rafa: Però escolteu... això del mercat... de veritat és tan tan tan tan palpable?

Manu: Però tu qui eres?

Rafa: Jo...sóc... el mercat

(Escena física. Rafa, El Mercado, se desploma. Los inversores lo mueven escénicamente dándole vida mientras él permanece inerte. Los inversores van yéndose uno a uno hasta que El Mercado se queda solo, moviéndose con la inercia que le han dado. Rafeta, el músico, sale tocando una trompeta y se lo lleva al más puro estilo Flautista de Hamelín)

5- Nuestro grupo de inversiones

Manu: Nuestro grupo de inversiones se formó el año 2008 en circunstancias muy aciagas para nuestros movimientos, muy tristes para toda la clase especuladora. Dueños de todos los mercados internacionales era el pánico a las inversiones y las caídas en las bolsas de todo el mundo. Había caído el coloso del anarco-capitalismo: Leman Brothers. Habían caído viejos activos, primeras figuras de nuestras multinacionales tan espléndidas de hoy.

Cuando comprendimos nosotros que probablemente pudiera llegar el momento de que fuésemos absolu-

tamente arruinados, nos unimos, en aquel momento, en lo que no tengo vergüenza en decir, lo que tengo orgullo en confesar: los reyes de la ingeniería fiscal española. Invertíamos y especulábamos por separado, pero hicimos una selección: los mejores evasores fiscales de la clase especuladora, los que más beneficio podían sacar casa por casa. Y al llegar al fin la completa neoliberalización del mercado, nos acercamos a todos los gobiernos y formamos un grupo, inmobiliario, un grupo, de inversión, para generar progreso, para acumular riqueza, para construir. Conseguimos nuestro objetivo, construimos. Nuestros edificios eran más altos, más competitivos que los que la competencia había dado. Y el grupo se constituyó. Y fue juramento de quienes lo integraron que, desde aquel mismo momento, el grupo Los Especuladores que nos llamábamos, continuaría la lucha... ¡hasta la recalificación total de toda la huerta valenciana! ¡Hasta la gentrificación total de todos los barrios de Valencia! Y que ni tan siquiera la cárcel podría irnos apartando de los demás. Y nosotros, cuando después de la crisis económica, fuimos rescatados por el gobierno, nos unimos otra vez en España y continuamos el grupo. Y entonces nos llamamos Nosotros, los que no tenemos rostro, los que no tenemos vergüenza, los que somos una estafa, los que cobraremos uno por uno. Nosotros.

El derecho a la vivienda no es nada. La conservación del medio ambiente no es nada. Vuestros derechos colectivos no es nada. Por eso somos Nosotros. Y mientras quede uno, el progreso sigue. Nada más.

6- Yengas

(Carla, Manu y Flo juegan a las yengas. Cada uno construye una torre de maderas hasta que se destruyen por sí mismas. Mientras tanto se proyectan datos objetivos sobre la ciudad. Esos datos son referentes a la evolución de los últimos años del aumento de los pisos de alquiler turísticos, al aumento de los precios, la evolución de la renta per cápita... etc. Existe un movimiento escénico con las maderas de las yengas. El texto de a continuación es opcional, pero en cualquier caso deben decirse o proyectarse los nombres de las **empresas**)

Carla: Nosotros no le tenemos miedo a las ruinas. Porque las ruinas se reciclan y luego se compran y se venden. Las ruinas son nuestro elemento, nuestra arcilla, nuestra hoja en blanco... Somos nosotros, **Blackstone, Ferrovial, Sabadell, BBVA, Cerverus, Banco Santander, Divarian, Merlin**

properties, Solvia, Metrovacesa, Grupo Vértice, Deutsch Bank, State Street Cooperation, Fidere, Testa Residencial, Hispania, Colonial, Grupo Ortiz Properties... Somos nosotros los que hemos construido el mundo tal y como está. ¿Por qué no podríamos destruirlo y reconstruirlo una y otra vez? Nosotros no le tenemos miedo a las ruinas, porque llevamos un mundo nuevo en nuestros corazones. Y ese mundo está creciendo ahora, en este instante...

(Movimiento escénico. Existe una escena de lucha a modo de dúos)

7-Agents immobiliaris

Marga: Oportunitat, aquest es Joan, Joan aquesta és oportunitat
 Quan va despertar, l'oportunitat ja no estava ahí.
 I si l'oportunitat que esperes decidix no esperar-te?
 I si aquest mal moment poguera ser un bon moment?
 Invertir? O viure?
 Les oportunitats arriben i després se'n van.
 Cases, cases i més cases i de sobte la teua.
 Ha de tindre açò i allò altre, i que no estiga ni ací ni allà, i per descomptat, que valga això.
 Com serà la casa del futur? Depèn de com sigues tu.

Carla: La teua casa és la nostra tranquil litat.

Manu: La teua ubicació, la nostra obsessió.

Carla: Deixa que et portem a casa.

Manu: Fem tot perquè vengues la teua casa.

Carla: Anima't a tindre casa pròpia.

Manu: La teua casa en bones mans.

Carla: No tenim cases, tenim causes.

Manu: On els somnis tornen a casa.

Rafa: Regala't la casa dels teus somnis.

Flo: Venem somnis.

Yari: Junts trobarem la llar dels teus somnis.

Marga: No busquem el teu pis, trobem la teua llar.

Rafa: Torna a enamorar-te de la teua llar.

Flo: Si no hi ha cor, no hi ha tracte.

Marga: La immobiliària amb cor.

Flo: La immobiliària més intel·ligent.

Manu: No totes les immobiliàries són iguals.

Carla: Més intel·ligent, més ambiciós, més ràpid.
La immobiliària que cuida de tu.

Rafa: Lluite per tu. Sempre ací per a tu.

Flo: El teu objectiu és el nostre, treballem per a tu.

Marga: La teua felicitat és la meua passió.

Yari: M'interessen més les persones que les propietats.

Marga: El teu nou inici comença hui.

Manu: La teua eixida a una vida més rica.

Rafa: Vols, pots i t'ho mereixes. Fes-ho.

Carla: Viu per damunt dels altres.

Flo: Viu per damunt de la multitud.

Yarima: Que nadie se pierda la oportunidad de cosechar un futuro estable.

(A partir de este punto los textos de Yarima y del reparto se superponen como en la escena 1)

Pues aquí lo tenemos, este edificio de aquí se llama: casa. Del latín casa, *domus*. Una casa es una edificación destinada para ser habitada. Su origen se remonta a los seres humanos más primitivos, cuando empezaron a refugiarse en cuevas en busca de protección ante las inclemencias del tiempo como la lluvia y el viento, o ante posibles intrusos humanos o animales.

Marga: En aquest moment, Yarima Osuna està interpretant a una agent immobiliària, al seu personatge al que anomenarem:

Manu: Yarima Osuna.

Marga: És una agent immobiliària lliurement

subcontractada per una lliure empresa immobiliària que ven cases. Per cada venda que es realitza, Yarima Osuna cobra un percentatge per part d'una agència immobiliària.

Flo: Engel & Volkers.

Rafa: Clar! Però això està genial, perquè ella necessita treball, l'empresa necessita vendre i la gent necessita viure en cases. Es fan un favor mutu!

Yarima: Una casa puede organizarse en una o varias plantas, según su estructura. También puede disponer de sótano o semisótano y de una azotea o una terraza como elementos complementarios. Si la casa dispone de terreno suficiente, puede contar también con patio y jardín.

Carla: El sou de la professió de Yarima Osuna és molt variable: existixen acords amb les agències de: «Fixe+variable», «Fixe+variable+comissió», «fixe+comissió», «tot variable» i «tot comissió». Yarima treballa amb el sou de «Tot comissió».

Manu: Cobra, el que es mereix.

Yarima: Encontramos pues, el fenómeno de la vivienda como un fenómeno no estrictamente sinónimo al de la casa. Mientras que una vivienda hace referencia al lugar que se habita con regularidad, la casa hace referencia al tipo de construcción.

Marga: Una agent immobiliària ha de tindre certes habilitats per a treballar en aquest món, com l'empatia, ser una bona comercial, tindre un bon tracte amb el client, saber escoltar, ser pacient, professional, bona investigadora i sobretot: saber vendre més que els altres.

Yarima: La casa y la vivienda tienen diversas funciones: el almacenamiento de alimentos, objetos, ropajes, y otros enseres cotidianos, así como la facilitación de la higiene en condiciones óptimas y un correcto descanso.

Carla: El treball d'una agent immobiliària compren moltes qüestions, però les més visibles són: l'ampliació constant i progressiva d'una cartera de clients, i mostrar les cases a les persones amb la intenció de què les compren o les lloguen.

Yarima: Las casas albergan actividades complementarias que incluyen las actividades de acom-

pañamiento, entretenimiento, ayuda, juego, vigilancia y especulación. Entre sus denominaciones encontramos: el aposento, el domicilio, la estancia, el hogar, el lar, la mansión, la morada, el piso y el apartamento.

El derecho a la vivienda digna se considera uno de los derechos humanos fundamentales.

Manu: Esta xica que ens parla, s'anomena Yarima Osuna, treballa com a agent immobiliària i moltes vegades el seu sou depèn del valor i la qualitat de la seua interpretació, així com la seua capacitat de venda. Si la gent no compra o lloga les cases que ella ensenya, ella s'arrisca a no cobrar. Com millor ho fa, més cobra. Cobra EL QUE ES MEREIX.

Guia: ¡ESPERAD, ESPERAD, ESPERAD! ¡Todavía no os he enseñado la casa por dentro! ¡Y llevaos mi tarjeta!

(Escena física. Caen los tablones de madera de una casa que ha estado en todo momento en escena. De ella sale el reparto que mueve el esqueleto vacío de la casa. La estructura vacía se mueve por el espacio y la gente entra y sale de ella.)

8- Els tres porquets

Rafa: Al cor del bosc hi vivien tres porquets que eren germans. Sense casa i sense res, d'un lloc a un altre.

Marga: *Que guai*, en harmonia amb la natura, sense propietats.

Rafa: No, no, no era guai perquè... no estaven segurs. Un llop sempre els perseguia per menjar-se'ls.

Marga: D'alguna cosa s'ha de morir, no?

Rafa: No, no, els porcs se'ls mengen els homes, no els llops.

Marga: Aleshores els porcs haurien d'anar amb compte amb els homes, no amb els llops.

Rafa: Amb tots! M'estàs marejant. Deixam parlar... (*Empieza a sonar la guitarra*) Per poder escapar del llop, els tres porquets van decidir construir-se una casa.

(Se introduce el silbido con la melodía de la canción de los tres cerditos)

Marga: Però... la varen construir així, sense permís? I la llicència d'obres? I l'escriptura del terreny? D'on varen traure els diners? Que costa molt fer una casa!

Rafa: Els terrenys li'ls deixà la seua mare que va morir per causes naturals. Posseïa els terrenys de tota la vida i l'ajuntament, per un tema de «nose-que», va canviar els terrenys d'explotació agrícola a urbanitzables. A més d'això els va deixar una herència amb què varen comprar els materials de construcció, contenta?

Marga: Quin morro, fills de rics que van de *hippies* en el bosc però quan la mare és morta s'enquadren dins la burgesia... *qué* típic.

(Suena guitarra)

Rafa: El més xicotet, que era el més gandul, va fer-se una casa de palla,

Marga: *Que guai!* Amb materials reutilitzables.

Rafa: Ja, és veritat, però no ho feia per això sinó per anar més ràpid a no fer res, a tocar la guitarra i a viure dels seus germans i de les ajudes socials. El mitjà es va construir una casa de fusta, però en veure que el seu germà aconseguia una casa sense esforç, s'afanyà per acabar ràpidament i poder anar-se'n a jugar amb ell.

Marga: Bé... i què? Si no els feia falta més.

Rafa: Deixa que continue i voràs com sí que els feia falta. (*Estríbillo*) Per últim el més gran, que era el més realista del tres, treballava fort en la construcció de la seua casa feta amb ciment. (Silencio musical)

Marga: Sí, sí... més realista i més contaminant. Saps la quantitat d'indústria contaminant que hi ha darrere de la producció de ciment?

Rafa: «Ja voreu el que farà el llop amb les vostres cases», va advertir el germà gran mentre els altres cantaven:

(Guitarra)

Els altres:
Qui té por del Llop feroç,
Llop feroç,

Llop Feroç.
Qui té por del Llop Feroç...

Rafa: Un dia el llop, que anava recollint metalls dels contenidors, en vore al porquet xicotet va córrer darrere d'ell fins a la seua caseta de palla. En arribar el llop s'aturà i cridà: «Bufaré, bufaré i la teua casa enderrocaré» i va començar a bufar i bufar fins que la caseta de palla va caure.

Els altres:

Corre o serà pitjor,
molt pitjor, molt pitjor.
Corre o serà pitjor...

Rafa: Miraculosament el porquet va poder fugir del llop.

Marga: Quina injustícia! Pobre Llop!

Rafa: Que amb les seues dents d'or el perseguia pel bosc. Corrent, corrent, va poder refugiar-se a casa del seu germà mitjà i, com que la casa era de fusta, pensaven que estarien segurs. Però el Llop, un altra vegada, s'aturà i cridà: «Bufaré, bufaré i la teua casa enderrocaré». I el llop va tornar a bufar i bufar fins que la caseta de fusta també va caure.

Els altres:

Passa per no treballar
i jugar
quan no cal.
Passa per no treballar...

Marga: I els porquets?

Rafa: Van eixir corrents.

Marga: Una altra vegada. Quina mala sort! Així és com els llops s'extinguiràn.

Rafa: Els dos porquets, perseguits per el famós llop i sense alé, van arribar a casa del germà gran. El segon va passar però el germà gran va deixar fora el primer. Mentre el Llop el devorava, el germà gran li deia al mitjà: «A mi també em sap greu, però ell s'ho va buscar, no seria just que sense fer res li deixara passar». Entre llàgrimes d'impotència per l'assassinat del seu germà, el segon porquet digué: «Germà, hem de fugir abans que el llop bufe i enderroque la casa». «No et preocupes, aquesta resistirà». Llavors la veu del Llop fora de casa cridà per tercera vegada: «Bufaré, bufaré i la teua casa

enderrocaré». I el llop va tornar a bufar, i bufà, i bufà, i bufà, i bufà i bufà i bufà, però la casa no queia. Bufà i bufà, però la casa aguantava.

Els altres:

Qui té por del Llop feroç,
Llop feroç,
Llop Feroç.
Qui té por del Llop Feroç...

(Entra música accelerada)

Rafa: El llop, encés de ràbia, va començar a donar voltes a la casa, buscant algun lloc per on poder entrar i amb una escala llarguíssima va pujar a la teulada, per colar-se per la xemeneia. Però el porquet gran va posar al foc una olla amb aigua. El llop va baixar per l'interior de la xemeneia, però va caure dins de l'olla amb l'aigua bullint i es va escaldar. Va fer un salt i va fugir d'allà amb uns terribles crits que es van sentir per tot el bosc, i diuen que des d'aquell dia mai més va voler menjar porquet. El germà gran, per evitar que passarà una desgràcia, li va construir al germà mitjà una casa feta de ciment, per la qual li va cobrar un lloguer fins a la seua mort. Fi.

(Acaba música y Rafeta y Carla que han estado tocando, se van)

Marga: I la policia no va investigar aquest cas de maltractament?

Rafa: Quin maltractament? Estaven violant la propietat privada!

Marga: Però per molt que siga legitimat per una administració local, el marc legal impedit construir habitatges en espais naturals, com boscos per exemple. En Brusel·les això ho tomben.

Rafa: Massa confies tu en Europa. Has entés el que vol dir, veritat?

Marga: Que els amics dels interessos especulatiu i els seus projectes constructius importen més?

Rafa: Sí, però no.

Marga: Que el maltractament animal està justificat en cas de defensar la teua propietat privada?

Rafa: Bé... no, en realitat no és això.

Marga: Vaja, com sempre: que el treball dur paga la pena a llarg termini quan reculls els fruits. Que cal esforçar-se molt.

Rafa: Què? No! En absolut. El que ens vol dir este conte és: «les coses ben fetes es fan amb ciment». Les cases, de ciment. Els mobles, de ciment. Els arbres, de ciment. La roba de ciment, les sabates de ciment. Perquè el progés és de ciment.

(Rafa come cimient. Aparece un audiovisual sobre un noticiero de los años setenta sobre «la Solución Sur» de Valencia)

9-Testimonis

Manu: Nos enteramos de la ZAL por pura casualidad, porque se le escapó en aquel entonces al concejal de urbanismo, que fuimos a protestar por la central de transomación eléctrica que está aquí detrás y nos dijo que de qué protestabamos que nos quedaba un mes de estar aquí y que nos íbamos no por la subestación eléctrica sino que nos íbamos por la ZAL.

Rafa: Esta és l'última tragèdia a la que estem assistint ací al barri. Ací... tots els dies están passant coses, en unes vegades és tot un edifici com és el cas que es ven i que rapidament el buiden; o de vegades són pisos aïllats que també passa *lo* mateix, que no prorroguen els contractes i despatxen a la gent per a fer apartaments turístics, això és el drama de cada dia ací a ciutat vella, lamentablement.

Marga: Jo vaig decidir anar-me'n el dia que vaig baixar al carrer i vaig sentir que ja no era el mateix barri de sempre. (...) El procés de gentrificació i turisticació a Russafa ha canviat la vida quotidiana en molts aspectes. Baixar al carrer i no poder caminar per les voreres perquè estàn plenes de terrasses. Conviure amb el soroll que és una novetat total en el barri. La persona que no ho pateix no se pot fer una idea de fins a quin punt conviure amb el soroll és un problema.

Carla: *Bueno pues*, evidentment jo crec que ha sigut una brutalitat policial que hem patit ací, al Forn de Barraca, totalment desproporcionada e innecesaria, tenint en compte que portem una setmana dient que això es una resistència pacífica i simbólica. El nostre objectiu no era aturar això, sinó crear consciència de *lo* que està pasant ací, molestar als polítics, que

no se creguen que poden fer el que *vullguen* amb la nostra terra, i que no passarà res.

Flo: El 17 de febrer de 2019, la plataforma «Cuidem Benimaclet» va convocar una manifestació sota el lema: «Aturem el PAI. Per un barri sostenible i sense especulació».

Rafa: En principi sembla que la idea és fer apartaments turístics, mm... no podem dir exactament que esta siga la finalitat però el que sí que està clar és que té una finalitat especulativa.

Marga: Els bars eren els que venien de les dècades anteriors. La carn es comprava a la carnisseria, el peix a la pescateria i el pa al forn. Això era Russafa.

Carla: I la nostra intenció sempre ha sigut molt clara, eh, resistència pacífica, ah, i per tant el *despliegue* policial que ha hagut este matí ací, a part de la por inicial que ens ha donat, perquè imagineu-vos, amb helicòpters, gossos, eh... cent, més de un centerar de guardia civils i... i tal, *pues*, clar, no *mos* ho esperavem perquè érem deu persones *estant* ací dins, de forma totalment pacífica...

Manu: En aquel momento nosotros nos quedamos ¿La ZAL? Eso nos sonaba a militar, una base militar, una base... no sé, muy extraña. A raíz de ahí empezamos a investigar y efectivamente.

Flo: Estamos aquí porque en el barrio pretenden, cuando no hay ninguna necesidad, hacer 1450 viviendas. Se quieren cargar parte de la huerta y como estamos en contra, pues vamos a movernos hasta el infinito.

Rafa: Estàn despatxant persones que están vivint ací des de fa molts anys i que ens trobem tots absolutament desamparats, no?

Manu: Para ellos el progreso es el asfalto, ciudades en las cuales la gente no se conoce entre sí, donde el sentido de la humanidad desaparece, se disuelve se diluye en los grandes centros comerciales y yo no creo en ese tipo de progreso.

Flo: Mira *lo* que va, ací una finca, un altra finca, un altra finca, un altra finca, un altra finca, un altra finca, i porta gent, i cotxes i aigua, i contaminació i pujada de temperatura i pujada de pisos i pujada de lloguers i que no tindrem ambulatori i que no tindrem coles... tot això va a reportar.

Marga: Russafa ara *mateixa* està en perill d'extinció com a barri i està... *mos* estem jugant que siga un barri de *cartó* pedra en el que lluim *las pasadas glorias* pero que ara *mateixa* no té la essència, autenticitat, que tenia.

Carla: Quan han entrat els hem dit que nosaltres estavem en una part de la casa que no està expropiada, que teníem la legitimitat del *dueño*, que *mos* deixava estar. No han respost a cap tipus de diàleg. Han tingut una intenció molt clara d'amedrentar, de criminalitzar la... la lluita a... a favor de l'horta i... amb un objectiu molt clar de *dir-mos*: «si continueu fent este tipus de protestes això és el que vos va a passar».

Flo: Queremos decirles a los partidos que están en los gobiernos y a los que vengan, que no se especula con la vida de las personas de aquí, del barrio de Benimaclet...

Manu: Bancos y fondos de Inversiones como el BBVA y Divarian están especulando con las casas del Cabanyal y dejando en las calles a familias.

Rafa: Hem estat parlant amb l'Ajuntament, en concret amb el servei d'urbanisme, hem parlat també en la Generalitat en el Institut de la vivenda i tots miren cap a un altre costat.

Marga: No, no, no és una queixa estúpida, no es una queixa superficial, és... la manera com *te* trobes a la gent en el carrer.

Carla: I sincerament jo crec que amb el ridícul que han fet avui, amb el *despliegue* policial.... s'han deixat a sí mateixos en evidència.

Rafa: I clar... *mos* preguntem de què *mos* servix tindre un Ajuntament d'esquerres quan a l'hora de la veritat truques a les portes i miren cap a un altre costat, *te* diuen que no *se* pot fer res.

Marga: És la idea de *lo* comú *lo* que s'ha trencat. És la idea de la trobada i és la idea de la pertanyença a un lloc que és de tots. Ja no és de tots Russafa, els carrers de Russafa ja no són de tots. De fet són una propietat privada.

Manu: Si no fuera por «Espai Veïnal», no hubiera sabido que se puede detener un desahucio. A partir de septiembre llegaran más desahucios pero lucharemos hasta el final por nuestras casas.

Flo: És el moment d'organitzar-se. Aquest cop vam prometre, per la Punta, per Malilla, per Patraix, pel pouet de Campanar, pel Cabanyal, per tanta gent, prometre no perdre ni un metre quadrat més d'horta a Benimaclet.

Carla: I... lluint de... del seu objectiu d'amedrentar-nos, tenim molt clar quina és la... la nostra resposta que serà continuar lluitant per la defensa de l'horta que no és una qüestió ni *de uns* ni *de altres* sinó de qualsevol valencià i valenciana que s'estima la seua terra.

(Sonido de castañuelas. Movimiento escénico en el que se forman con tablones de madera diferentes casas de forma triangular. La gente canta)

A la ciutat de València
A la ciutat de València
La Punta van afonar
De Campanar ja no parle
De campanar ja no parle
I al Cabanyal podem dir-ho.

Ja venen les constructores
Ja venen les constructores
Amb maletí jo puc dir-ho
Ells ofereixen dineros
Eix ofereixen dineros
Per tots els campos enteros.

A una parella de iaïos
A una parella de iaïos
Els volen fora de casa
Tota la vida en barraca
Tota la vida en barraca
I ara una finca barata.

Alqueries barraques
de la insígnia major
És la història que es deixa
Fruit d'especulacions.

Esta jota que cante jo vos done raons
No desitge que es quede com records de cançó.

D'un temps ací estem quedant-se,
Sense eixes coses que cante
Fem algo perquè no avance
Lluitem que jo també m'alce.
I a l'horta de València
volen fer més carrils
Sobre camps de calçotes
Alqueries camins.

I vindrà el que vullga
Dirà que els llauradors
Estaran als semàfors
venent-nos mocadors
Venent-nos mocadors
Els pobres llauradors
Fanecades senseres
Per a fer més cantons.

Tu abans cantaves l'estaca
Tu abans cantaves l'estaca
Però el que tu vas tombar
Va ser el Forn de Barraca
Va ser el Forn de Barraca
L'avi Siset ja no canta.

Manu: Se li plena la boca amb l'horta
Al tal Joan Ribó
Més no hi ha compromís
Quan no hi ha eleccions.

(Movimiento escénico. Se esparce tierra sobre el escenario y Marga baila sobre ella. Vienen entes trajeados y la aspiran o la soplan apartándola. Se llevan a Marga mientras saca el cartel de «L'horta es vida». Se derrumbar las casas, se destruye el territorio)

10- El casero de tot lo món

Yarima: Y seguimos la ruta turística por uno de los barrios de Valencia. Aquí tenemos a una inquilina, que se encuentra con problemas en su vivienda, una situación absolutamente típica. Hoy, aquí, para ustedes, una inquilina que, después de vivir en un sótano sin ventanas, tuvo la enorme suerte de ganar un concurso para estar en una vivienda de protección oficial.

Marga: Em vaig sentir molt afortunada, perquè són cases assequibles econòmicament, i a més, després de 10 anys de lloguer tenia l'opció de comprar la casa per eixe mateix preu, a 10 anys. Per fi podria ser propietària i no estar sempre depenent dels lloguers.

Yarima: ¿Y cuál es el problema?

Marga: Que van vendre el bloc de cases de protecció oficial a un fons d'inversió. I no sols m'apugen el preu sinó que estan apareixent molts desperfectes en la casa i ningú se'n fa càrrec. Com l'amo, el propietari, *el casero*, ara és un... ens estranger, *pues* no tinc ni idea de qui és.

Yarima: (*A público*) Lo que Antonia no sabe es que le hemos preparado una sorpresa. Hoy, aquí, con todos ustedes, en riguroso directo, vamos a poder ver cómo La Inquilina conoce a su casero en persona y le paga en mano el alquiler.

Marga: Se'm cau la casa a trossos, i damunt: en menys d'un any em tiren! Sempre de pis en pis i cada vegada pagant més!

Yarima: Antonia, tenemos una sorpresa para ti.

Marga: Una sorpresa?

Yarima: Así es, Antonia. Hoy, aquí, contigo, con todos ustedes, ha venido a conocerte y a cobrar el alquiler.... ¡Stephen Schwarzman, dueño de Blackstone! ¡Recibámoslo con un fuerte aplauso! (Entra Stephen Schwarzman, tipo James Bond, tipo empresario de éxito, tipo Vogue, tipo Vanity Fair. Con luces y música glamurosas, rodeado de un cuerpo de baile sexista)

Marga: Bua.

Stephen: Hola hija mía, my sweetheart.

Marga: Pe..pe... pe...però és que jo...jo.. jo no sabia que vosté... quiero decir... que usted... era mi casero.

Stephen: Intentamos ser comunicativos con todos nuestros clientes pero no siempre es posible. Vivimos lejos, pero nos comunicamos a través de tapaderas y empresas fantasma. Aunque eso no significa que no queramos a todos los inquilinos por igual, querida.

Yarima: Sus fiestas son leyenda en Wall Street. Sus mansiones, tan ambiciosas como sus donaciones filantrópicas. Stephen A. Schwarzman, cofundador y presidente de Blackstone, no hace las cosas a medias.

Marga: ¡Increíble! Y dígame, ¿es cierto que Rod Steward cantó en su fiesta de cumpleaños? Amo a Rod Steward.

Stephen: Así es, eso fue en mi *happy birthday* party. Recuerdo también a Colin Powel y al magnate Michael Bloomberg. *I remember too Donald Trump* y su esposa Melania, ataviada con un abrigo de martas cibelinas. Nadie importante podía perderse el evento del año.

Marga: Increíble.

Stephen: Un museo y una biblioteca pública tienen mi nombre.

Marga: Usted lo tiene todo.

Stephen: No, querida, no. Provengo una familia de clase media. Mi padre era el dueño de una modesta tienda de textiles en Abington, Pensilvania. Aún recuerdo cuando le propuse a mi padre expandir el negocio y convertirlo en una cadena a escala nacional. Mi padre dijo que no necesitaba más de lo que tenía. Aún sigo impactado por aquellas modestas aspiraciones

Marga: Normal.

Stephen: Por suerte, prosperé. Aunque por supuesto fue de ayuda ingresar en «Skull and Bones», la elitista sociedad secreta por la que han pasado tres presidentes: los dos Bush y Howard. Ah, Howard, un buen tipo. Y ahora mírame, gentrificando tu barrio.

Marga: ¿Gentrificando?

Stephen: La gentrificación es un proceso de transformación urbanística. Un espacio que muestra deterioro se rehabilita hasta el punto de llegar a convertirse en una zona con mucha demanda entre la población con mayor poder adquisitivo. Cuando te echemos de este piso, no olvides consultar en nuestras inmobiliarias las propiedades que te ofrecen estas nuevas zonas rehabilitadas por nosotros.

Marga: Así lo haré.

Stephen: Debo irme, pequeña. Mi *jet* privado me espera. Tengo que irme a mi chalet de *Palm Beach*.

Marga: Ha sido un placer señor Schwarzman.

Stephen: Llámame Stephen, pequeña. Oye, *babe*, ¿no olvidas algo?

Marga: ¿El qué, señor? Digo, Stephen.

Stephen: El alquiler, pequeña.

Marga: Ah, sí, aquí tiene. Se lo doy en mano, así el banco no se cobra cuatro euros de comisión.

Stephen: No importa, el banco al fin y al cabo es mío, pero vale. (*Le da los billetes*) A ver que cuen-

te. (*Los cuenta*). Sí, está todo. Cuando lleguen los gastos, por favor, paga puntualmente a mi inmobiliaria. Y por cierto, todos los deterioros del piso, tus quejas...

Marga: ¿Sí, señor?

Stephen: Culpa a la administración pública. Ellos hicieron estas casas asquerosas antes de venderlas. Adiós, pequeña.

Marga: (*Con admiración*) Es tan campechano... (*Aparecen Paparazzis*)

Rafa: Señor Schwarzman, ¿qué opina de Valencia?

Stephen: Es un lugar que llama a la oportunidad, sé de lo que hablo. ¿Alguien sabe por aquí cerca dónde comer comida típica?

Manu: Señor, ¿qué es lo que más valora de España?

Stephen: Su sector inmobiliario. Aquí hemos salido inmunes de la crisis. Ahora mismo tenemos unos proyectos interesantes entre manos por aquí cerca... ¿Cómo se llamaba? ¿El Pach, el Pau, el Pin?

Manu: El PAI de Benimaclet.

Stephen: ¡Ese! Es un negocio seguro que producirá mejoras en ese barrio de huertas llenas de mosquitos asquerosos...

Rafa: ¿Le parece moral comerciar con un derecho como es la vivienda?

Stephen: El fin siempre justifica los medios cuando se carece de principios.¹

Manu: ¿Qué opina del cambio climático?

Stephen: La verdad se hace particularmente difícil de ver cuando uno saca beneficio de su ocultamiento¹. Cuando hayamos destrozado el mundo por completo, entonces sí que será un gran momento para hacer negocios.²

Rafa: ¿Cuáles son sus próximos proyectos?

Stephen: Al ritmo exponencial de crecimiento actual creemos que pronto podré ser «El casero de todo el mundo», el casero de «*tot lo mon*», como dicen ustedes. Todas las casas del mundo me pertenecerán.

1_ Frase de Miguel Brieva, de «La gran aventura humana».

Me encantan las casas, no sé por qué.
Hágame caso y recuerde: mientras usted solamente hace su trabajo también hace el mundo tal como es.³
Bona sort a totes. Nos veremos en el infierno. *See you in hell!*

11- Los policías son sentimientos y tienen seres humanos

(La música glamurosa de despedida se fusiona con una serie de consignas que resuenan entre las maderas esparcidas por todo el espacio como un bosque con árboles. Cada una de las consignas son repetidas las veces señaladas)

Consignas

L'horta és vida (4)
Revolució contra l'especulació (2)
Turisme mata barris (4)
Un desalojo, otra okupación (2)
Protegim el territori, defensem l'habitatge (2)
ARBNB, fora d'ací (4)
Especuladors, fora dels barris (2)
Volem vore l'horta, i no la terra morta (2)
Ni gent sense cases, ni cases sense gent (2)
Ens toquen a una, ens toquen a totes (4)

(El movimiento escénico desemboca a una colocación de las maderas en el espacio que recuerda a una cárcel)

Yarima: Este sujeto que tienen delante es un miembro de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, concretamente del cuerpo de policía nacional, concretamente de las Unidades de Intervención Policial, más conocidas como «los antidisturbios» y popularmente conocida como «los maderos».

Rafeta: Buenas noches.

Yarima: Este mote se debe a su herramienta de trabajo, una vara llamada porra que tradicionalmente se hacía de madera, aunque actualmente es de goma o plástico reforzado. La porra se utiliza básicamente para golpear personas en una gran diversidad de escenarios. En palabras del foro de Internet «Todopolicia.com» actualmente las UIP tienen asignadas una gran diversidad de misiones: proteger a S.M El Rey, su familia, proteger a las grandes personalidades, intervenir en acontecimientos deportivos, concentraciones de masas tanto pasivas como violentas, alteraciones del orden público, misiones de paz... etc.

Rafeta: Proteger y servir.

Yarima: Por este trabajo, el de golpear a un grupo de personas, a parte de los 1500 euros mensuales, los últimos 10 años, debido al gran número de manifestaciones que se han producido, las UIP han sido premiadas con una bonificación anual de 6000 euros. No obstante, los sindicatos policiales denuncian que esta cantidad no es suficiente para ir rompiendo la cara a la gente.

Rafeta: Hace 12 años, cuando yo entré, había tortas para entrar, ahora ni siquiera se cubre el total de cursos ofertados. Por 150 euros más al mes esto no vale la pena...

Carla: Dis-nos, per quants diners estaries disposat a continuar trencant caps a manifestants i disparant-los pilotes de goma?

Rafeta: ¡Oye, oye, oye, oye! Así no. ¿Quién ha escrito este guión? ¿Pero cómo se puede ser tan demagogo?

Carla: Disculpa, no volia ofendre't... massa.

Rafeta: Demagogia, falta de empatía, falta de rigor. ¡Cuánta agresividad! Desde luego que escribís desde el rencor y el odio. Para vosotros sólo soy un policía y no pensáis que también soy un ser humano. Que sueño, que sangro... que hasta me enamoro.

Rafa: Bé, és que no és una obra de personatges... no hi ha tant de temps per profunditzar, utilitzem perfils.

Rafeta: No me gusta, o se me trata como un ser humano o me voy ahora mismo.

Marga: D'acord...

Rafeta: Jose Antonio.

Marga: D'acord, Jose Antonio. Platja o muntanya?

Rafeta: Playa en verano y montaña en invierno.

Flo: Color preferit?

Rafeta: Azul.

Manu: Menjar preferit?

Rafeta: El arroz al horno de mi madre.

1_ IDEM
2_ IDEM
3_ IDEM

Rafa: De xicotet ja volies ser policia?

Rafeta: Nah, de pequeño quería ser futbolista.

Marga: De quin equip?

Rafeta: Del Barça. Quería ser como Stoikov.

Carla: Per què policia i no bomber?

Rafeta: Me dijeron que policía era más sencillo... Y ver gente quemada me da un poco de palo.

Flo: Quin és l'últim lloc on has anat de vacances?

Madero: Quince días en el pueblo y tres semanas en la Rivera Maya.

Manu: T'ha agradat?

Rafeta: Meh... no demasiado, pensé que sería más autentico. Mucho Burger King.

Rafa: I on no viatjaries mai?

Rafeta: A ningún país musulman.

Carla: Gossos o gats?

Rafeta: Perros

Carla: Tens?

Rafeta: Tengo un perro medio boxer medio mil leches. Se llama Charlie. Es muy obediente pero no le molestes cuando le das de comer.

Manu: Què és el que tenen els gossos que no tenen els gats?

Rafeta: Lealtad absoluta. Si están bien educados nunca cuestionarán tus órdenes.

Marga: Vares votar a les passades eleccions?

Rafeta: Vaya cambio de tema. Sí.

Marga: A qui?

Rafeta: El voto es secreto.

Manu: Però és possible mantindre la privacitat en un món on les grans empreses i els governs espíen els seus ciutadans?

Rafeta: Mira... no es lo mismo que te espíen los buenos que los malos.

Flo: Si pogueres canviar a soles una llei, quina seria?

Rafeta: La prisión permanente revisable. Para etarras y para violadores.

Rafa: Tens fills?

Rafeta: Uno. Pero no me importaría una más: ¡la parejita!

Marga: Quin és el disgust més gran que et donarien els teus fills?

Rafeta: Encontrarme a mi hijo un día pidiendo en un semáforo haciendo malabares.

Carla: I quina seria la satisfacció més gran?

Rafeta: La lealtad absoluta.

Marga: Per cert: filla violada o fill violador?

Rafeta: Emmm... ¿qué clase de pregunta es esa?

Carla: Ràpid, respon!

Rafeta: Hijo violador.

Flo: Un grup?

Rafeta: Fito y Fitipaldis.

Manu: Com passaries una bona vesprada amb els amics?

Rafeta: Barbacoa, cervezas, el mundial en la tele y los niños en el césped.

Flo: Una pel·lícula?

Rafeta: *El Padrino*.

Rafa: Última pel·lícula al cinema?

Rafeta: La última de *Los vengadores*.

Manu: Una frase?

Rafeta: «El poder, en suma, más que poseerse se ejerce».

Marga: Wow... Un motiu per estar orgullós?

Rafeta: Mi medalla al mérito policial después de las manifestaciones de «Rodea el Congreso» del 2012.

Flo: Una veritat inconfessable?

Rafeta: Hace 5 años, en unas vacaciones en Tailandia, borracho perdido, me lié con un travesti.

Manu: Tres coses que t'agraden?

Rafeta: La tranquilidad, el sexo oral y el chocolate a la taza

Marga: Tres coses que no suportes?

Rafeta: El desorden, la mala educación y el vinagre en la ensalada.

Rafa: Què és el que més t'agrada del teu treball?

Rafeta: ¿La verdad? Ejercer poder.

Carla: Bé... portem ja una bona estona fent preguntes.

Rafeta: Sí...

Carla: L'última i continuem. Per quants diners estaries disposat a continuar trencant caps a manifestants i disparant-los pilotes de goma.

Rafeta: Por 2000 euros mensuales con sus pagas extraordinarias... y el el seguro privado, claro.

Carla: Gràcies.

¿CÓMO SERÍA UN MUNDO SIN POLICÍA?
¿CÓMO SERÍA: DIFERENTE, MEJOR O PEOR?

¿Quién cruzará la calle a los invidentes?
¿Quién parará el tráfico si hay un accidente?
¿Quién pondrá los conos si trabajan los bomberos?
¿Quién hará con tiza siluetas en el suelo?

¿CÓMO SERÍA UN MUNDO SIN POLICÍA?
¿CÓMO SERÍA: DIFERENTE, MEJOR O PEOR?

¿Quién renovará pasaporte y DNIs
Y te pondrá una multa cuando aparques por ahí?
¿Quién confiscará los porros que te lées
Y cazará a tiros por la calle a jabalíes?

¿CÓMO SERÍA UN MUNDO SIN POLICÍA?
¿CÓMO SERÍA: DIFERENTE, MEJOR O PEOR?

¿Quién pondrá el precinto si te echa tu casero?
¿Quién escoltará en los escraches a banqueros?
¿Quién te identificará en la manifestación
Y te perseguirá por la calle en el furgón?

¿CÓMO SERÍA UN MUNDO SIN POLICÍA?
¿CÓMO SERÍA: DIFERENTE, MEJOR O PEOR?

¿Quién te pegará antes que les fotografíes
Y vigilarán las puertas de los CIEs?
¿Quién llenará con porras tu cuerpo de hematomas
Quién te dejará tuerto con pelotas de goma?

¿CÓMO SERÍA UN MUNDO SIN POLICÍA?
¿CÓMO SERÍA: DIFERENTE MEJOR O PEOR?

¿Cómo sería un mundo sin policía?
¿Quién me reprimiría si no hubiera policía?

Y cuentan las leyendas que hay algunos polis buenos
Que a lomos de unicornios bajan desde los cielos
Y que si les preguntas que dónde está el tal lugar
Desenfundan el móvil y miran el google maps...

Cuándo visten de paisano no parecen gilipollas
Que no abusan de la placa pa' tener gratis las copas
Que no empolvan la nariz para ir a trabajar
Que sólo en fin de año y en las fiestas de guardar.

¿CÓMO SERÍA UN MUNDO SIN POLICÍA?
¿CÓMO SERÍA: DIFERENTE MEJOR O PEOR?
¿CÓMO SERÍA UN MUNDO SIN POLICÍA?
¿QUIÉN ME REPRIMIRÍA SI NO HUBIESE POLICÍA?

(Movimiento escénico. Sale Yarima y tiene un dúo físico con El Madero. O por llamarlo de otro modo: le da una paliza)

12- Operació Aristòtil

(Se proyecta un vídeo con información sobre «els 30 anys d'okupació a València»)

Carla: Bé, claríssim. Nosaltres ja tenim clar en quin bàndol volem estar. Ha arribat el moment de passar del teatre a l'acció. Ens hem reunit ací per a fer la huitena obra de la companyia, ningú ha de sospitar res, passaran les coses quotidianes que passen en una producció de teatre. Ens reunirem

a assajar, els veïns es queixaran del soroll, farem publicitat de l'obra, demanarem subvencions. Però tot serà mentida. L'obra de teatre serà la nostra tapadora. En paral·lel estarem traçant un altre pla. El vertader. Durant tres mesos, estudiarem el pla, ens entrenarem per a portar-lo endavant, i ho farem de forma paral·lela a la creació de l'espectacle. Necessitarem dedicació absoluta.

Marga: Jo tinc classe dilluns, dimecres i dijous.

Flo: Jo els divendres.

Yarima: Yo hasta el 16 de octubre estoy ensayando otra cosa desde las seis de la tarde.

Carla: Això ho solucionem després. (*Rafa reparte unas libretas*) Ací apuntarem tot el necessari per al pla. Res d'utilitzar telèfons mòbils ni ordinadors. Tots els materials per portar el pla endavant els facturarem com a elements d'escenografia i *attrezzo*. Marga, apunta. Seran necessàries: pistoles de silicona, cadenes, cadenats, puntals, un bidó, ciment, una pancarta... i tot el relacionat amb l'obra de teatre, però com vos dic, tot allò teatral serà una gran mentida. Rafi?

Rafa: Gràcies. No és suficient dir solament la veritat. Més convé mostrar la causa de la falsedat. Aristòtil. Vos sona Aristòtil, no?

Marga: Qui?

Yarima: Aristóteles.

Marga: Ehh... sí.

Rafa: Bé, perfecte. Perquè utilitzarem a Aristòtil com a metàfora d'aquest pla. Tindrem unitat d'acció, i serà una acció molt concreta. Tindrem unitat de temps, el que pugem resistir. Tindrem unitat d'espai, un molt concret i molt significatiu.

Flo: Quin espai?

Marga: Però nosaltres no érem més de Teatre Èpic?

Rafa: Tranquil·la, serà èpic. La base de la nostra operació serà la mímesi, la imitació de la realitat. El que farem serà una enorme mentida, però, com el teatre ben fet, serà versemblant.

Rafeta: Com?

Yarima: Verosímil.

Rafa: No complirem les lleis, però no farem trampes. Des de l'escena u de la nostra operació assentarem les bases d'una conclusió oculta però no tramposa. El joc de la veritat i la mentida estarà latent en tot moment. No farem un *deus ex machina*.

Manu: Un què?

Rafa: Existirà un canvi de la ignorància al coneixement. L'ignorant afirma; el savi dubta i reflexiona. La nostra fàula no serà simple, sinó complexa. Amb peripècia, «llanç patètic», agnició, i reconeixement del públic amb els personatges.

Marga: Estic quasi segura que llanç patètic no es diu «aixina».

Manu: I «aixina» no es diu «aixina».

Yarima: ¿Cuáles son los personajes?

Rafa: Tu seràs el personatge. T'anomenarem... Yarima Osuna.

Carla: Durant estos tres mesos farem entrenament de tècniques de resistència, estudiarem l'edifici i el pla.

Flo: Quin edifici?

Carla: La Rambleta

Flo: I quin és el pla?

Carla: Okupar la Rambleta.

Manu: Buala.

Carla: I muntarem una obra de teatre utilitzant recursos típics de la companyia. Que no ens delate el fet de no tindre res.

Marga: I com serà l'obra?

Carla: Farem el de sempre: coreografies, cors, pamflets, guitarres, molta pedagogia i emoció política.

Manu: Jo tornaria a clavar el monòleg de García Oliver però canviant algunes paraules.

Flo: Aleshores la idea és entrar a fer una obra de teatre però una vegada dins, okupar la Rambleta.

Rafi: Alliberar la Rambleta!

Carla: Tots els materials necessaris s'introduiran al teatre com a material de la funció. Aprofitarem també per a estudiar l'edifici des de dins, per localitzar totes les entrades i eixides, els seus punts dèbils, càmeres, claus d'accés, etc. El dia que isquen a la venda les entrades, Marga i Yarima, des de diferents ordinadors per a camuflar la IP, compraran les 733 butaques del dia de l'estrena.

Yarima: ¿Y de dónde sacamos el dinero?

Carla: Açò és una coproducció. La Rambleta ens donarà els diners. Les entrades les repartirem a grups d'afinitat que estaran informats de tot i seran els nostres col·laboradors.

Marga: Podràn vendre els meus pares?

Rafi: (*Ad vivitum*) Sí.

Carla: (*Ad vivitum*) No.

Carla: Durant els 3 mesos de producció estarem donats d'alta en el règim d'artistes i toreros, per a no alçar sospites.

Flo: A mi em ve genial cotitzar...

Rafeta: Però si ens detenen, no podem opositar...

Marga: A no?

Rafeta: No, perquè...

Carla: Bé, reconduïm. Són les huit menys cinc del 29 de novembre. Falten cinc minuts per què comence la representació. Per favor, vagen ocupant les seues localitats. Allà estaran els nostres grups d'afinitat fent-se passar per espectadors. Sona l'àudio de Rita Barberà posant la primera pedra de la Rambleta i cadascú estarà al seu «puesto».

Marga: Voldràs dir al seu lloc.

Carla: Doncs això. Rafi?

Rafa: Ejem, em, comença el primer i únic acte.

Yarima: Pero Aristóteles no hablaba de tres actos?

Carla: I també era un misògin, dona igual, és una metàfora... Continúa Rafi...

Rafi: Durant una hora i mitja tindrem llibertat total per a fer el que vulguem emparats per la llibertat d'expressió d'una obra artística. No importarà el que fem ni el que diguem.

Rafeta: Esteu bojos.

Rafa: No hi ha un gran geni sense una mescla de bogeria. Aristòtil. (*Guitarra*) No falten raons per fer la revolució: el naufragi de la política, l'arrogància dels poderosos, la vulgaritat dels rics, els cataclismes de la indústria, la misèria galopant, l'exploació sense complexos, l'apocalipsi ecològic... No se'ns priva de res, ni tan sols d'estar-ne informats. Totes les raons estan reunides, però no són les raons les que fan les revolucions, són els cossos, i els cossos estan sobre l'escenari.

Manu: Heu vist *La casa de papel*?

Carla: Sí, però no té res a vore...

Rafeta: Una coseta... Aviseu la pròxima vegada, perquè puc tocar jo la guitarra, no sé, dic jo, que sóc el músic...

Carla: El que hem de fer és traure fora a tots els treballadors de la Rambleta, organitzar als nostres grups d'afinitat segons tasques, bloquejar les entrades i eixides utilitzant les cadenes, la silicona i els puntals i, finalment, desplegar la pancarta i resistir. I després vindrà la postproducció: convocarem una acció externa, una manifestació o una concentració mentre dure la resistència. El més probable és que la Rambleta ens assumisca per un temps, per a no caure en el desprestigi, per a quedar de tolerants i inclusivus. Per això hem de resistir quants més dies millor, fins que es cansen. Quan ho facen, la repressió arribarà sí o sí, però estarem preparats: advocades, caixa de resistència, companya solidària...

Manu: *Ya ves, to guapo, a muerte, a fuego.* Jo miraré a vore si aconseguisc els materials... però a mi em molaria embidonar-me en la porta de la Rambleta. Jo això ho he vist fer en Fraguas i d'ací no hi ha qui et moga.

Rafa: Un moment, un moment, un moment. Però què dieu d'embidonar-se? Però això d'okupar la

Rambleta és una metàfora. Quan acabe l'obra, l'obra s'acaba. No?

Carla: No. Per a mi, l'obra no acaba perquè l'obra no és el fi, sinó una part d'un tot, i eixe tot és la lluita.

Rafa: Però metafòricament, no? Perquè quan acabe l'obra ens n'haurem d'anar a casa.

Carla: Rafi, tu no tens casa, literalment.

Rafa: Jo, atrinxerar-me en el teatre, no era el que havia entés.

Marga: A vore, a mi m'encanta la idea d'okupar la Rambleta, però jo, no sé, vull dir... No sé, eh? A vore, jo, genial okupar la Rambleta, perquè sí, perquè clar, però... m'enteneu? Vull dir... S'entén? S'entén el que vull dir?

Yarima: Yo, si es metafórico lo de okupar la Rambleta, genial.

Rafa: A vore, però clar que és metafòric.

Manu: I això de què l'únic que fa la revolució són els cossos i no les raons, què?

Rafa: És una metàfora.

Flo: (*Alça el braç*) Puc dir només una cosa? Jo... jo, eh? Aço d'okupar la Rambleta? Per què ho fem? Hi ha raons? Anirem fins a les ultimes conseqüències? Perquè si no, al final pot quedar com que fem teatre militant però acabem fent teatre per a públic cultu-reta. Perquè clar, jo he vist casos d'obres que tenen missatges súper reivindicatius, súper compromesos, i «dadada» però al final, el públic és cultureta, i passa el de sempre. Al final el públic burgés acaba anant-se'n a casa tranquil perquè ha vist una obra súper revolucionària i res més. Crec que hauríem de ser honestos amb el que creguem i el que fem, fer-ho de veritat. Si som militants, ser militants de deveres. Saps com vull dir?

Yarima: ¿Pero tú lo harías?

Flo: Jo ara *mateixa*, no.

Rafeta: Però si el que voleu és okupar la Rambleta per a què voleu un músic? Que jo, genial, eh?

Carla: Saps eixa frase que diu: «No hi ha revolució sense cançó»? Doncs per això et volem.

Rafeta: Jajaja, me encanta este proyecto.

Rafa: Però amb les coses que es diràn a l'obra estem fent una okupació simbòlica. Una okupació de la cultura...

Manu: I no teniu la sensació de molta cançó i poca revolució?

Flo: No m'heu contat quina és la raó.

Carla: La raó és que este teatre naix de l'especulació que volem criticar. Vull dir, pertany a una constructora que especula amb el nostre territori i amb el nostre dret a l'habitatge.

Flo: Però això se sap?

Manu: Clar que se sap! Hi ha gravacions telefòniques, que si la Rambleta està «a puntito de caramelo», que si «Operació Taula», si és obvi, no?

Carla: És un exemple clar de com les constructores s'unixen a les Institucions per portar endavant els seus plans especulatius. I ahí és on assumim la nostra contradicció d'estar ací.

Marga: L'únic que tenim en contra és que l'okupació socialment no està ben vista. M'enteneu el que vull dir? Que s'associa a delinqüència, encara que no siga veritat. M'enteneu el que vull dir? No sé si m'he explicat bé.

Rafeta: Perfectament, que als mitjans de comunicació et claven la por que t'okuparan la casa quan te'n vages de vacances.

Manu: Els fan por els okupes? I els desnonaments no els fan por? *Qué Arbitrari*, no?

Yarima: Es que ahí juegas con la legalidad y la ilegalidad. Okupar es ilegal, desahuciar es legal.

Flo: Clar perquè okupar és el que fem nosaltres i desnonar és el que fan ells.

Marga: Una vegada més, lluita de classes.

Rafa: Però desnonar també és o hauria de ser il·legal perquè va en contra dels drets humans.

Carla: És que ells es salten les lleis i passen per damunt dels governs. Són ingovernables.

Rafa: Aleshores nosaltres hauriem de ser-ho també. (Carla y Rafa se abrazan. Se proyecta la definición: Ingovernable: Adjectiu. Aplicat a persones, coses o situacions, que no es poden governar, guiar ni controlar.)

Yarima: El derecho a la vivienda digna es uno de los derechos humanos fundamentales.

Carla: Una constructora finança una obra de teatre que va contra les constructors.

Flo: Exacte! Molt bé... Aleshores, qui guanya? Nosaltres que ens hem colat ací o ells que s'han ficat la medalla de la tolerància?

Rafeta: Ponga un okupa en su mesa.

Carla: El Deutche Bank produix una obra de Bertol Brecht, *L'òpera dels tres rals*, d'on ix la famosa frase «quin delicte és robar un banc en comparació amb fundar-ne un?»... o una cosa així.

Marga: De veres?

Carla: T'ho jure!!! Aixó va passar!!!

Flo: T'estàs comparant amb Brecht?

Rafa: Flipada!

Carla: La historia ama las paradojas.

Rafa: O l'anècdota sobre Augusto Boal.

Manu: I torna-li amb l'anècdota d'Augusto Boal.

(Los textos de Yarima y del Elenco se superponen como en las ocasiones anteriores)

Yarima: En este mismo momento están viendo a un elenco de teatro discutir sobre el sentido del arte en su contexto político y su capacidad transformadora. Pero este elenco no es de verdad un elenco de teatro sino que se trata del elenco haciendo de «El Elenco».

Rafa: Augusto Boal va fer una obra de teatre en un poble. En acabar, tots estaven inflamats de passió revolucionària, i li van dir: «Augusto, m'ha flipat. Teniu tota la raó. Agafem tots els vostres fusells

que ixen en l'obra i agafem tots els nostres fusells i anem a cal patró. Entre tots, entre vosaltres i nosaltres, botem-li foc, acabem amb aquesta injustícia.»

Yarima: Sea como sea, mientras ocurre esto, la burbuja inmobiliaria sigue hinchándose, los aviones repletos de turistas llegan a Manises, la gente sigue siendo expulsada de sus casas, Blackstone incrementa el precio del alquiler de las familias de Benicalap, Divarian continúa especulando en el barrio del Cabanyal, la policía continúa reventando las cabezas de la multitud. Y entran más y más presos políticos en las cárceles españolas y las del mundo. La V21 sigue sepultando metros irrecuperables de huerta productiva, los jóvenes de Alsua siguen en prisión, los casquetes polares se derriten, el Amazonas continúa en llamas y también Cataluña... y Haití... y Ecuador... y el Kurdistan... y Chile...

Rafa: «Però, un moment.» va dir Augusto. «Els nostres fusells són de fusta. No podem fer això». «Oh, no us preocupeu», va contestar el home del poble. «Nosaltres tenim fusells de més. Podeu utilitzar els nostres.» Però, aleshores, Augusto, carregat de remordiment davant el complex del farsant...

Manu: ...davant la síndrome de l'impostor...

Rafa: Va dir: «És que la nostra funció és fer teatre, no anar a prendre finques de patrons». I la gent del llogaret va respondre: «Qué volem que siga la nostra sang la que es vesse i no la vostra?»

Marga: T'estàs comparant amb Augusto Boal?

Rafa: La historia ama las paradojas.

Rafeta: ¡Flipado!

Carla: Desde un escenario elegante se lucha muy bien.

Yari y Carla (*Yarima se integra*): Cuántos colores, cuántas facetas, tiene el pequeño burgués.

Rafa: Al final l'única cosa que fem és assajar la revolució.

Manu: Exacte, però mai fem la revolució

Flo: Assajar està bé. Si no assages, mai t'ix.

Manu: Assajar és de covards.

Rafeta: Pues vést tu a la presó, valent!

Marga: I aprén-te bé el text.

Carla: A vore, no sols és teatre polític, és teatre militant.

Flo: Jo això no ho considere militància, estem fent teatre, que també està «guai», però a mi em lleva temps de militància.

Rafi: Jo no estic d'acord. El teatre té la seua funció. No és l'art per l'art, estem plantejant idees, generant consciència.

Flo: Que sí... Militància assalariada.

Rafeta: Precarietat revolucionària.

(Canturrean la canción «Asalto Institucional» mientras el diálogo va quedando en un segundo plano constante. Gesticulan mucho, La dialéctica se prolonga hasta el infinito. Mientras, construyen con las maderas un muro final y sacan escobas, cubos y carteles. Mientras pegan los carteles, Rafeta toca. En los carteles puede leerse: «Juntas som ingovenables»)

Yarima:

Todo el mundo ve claramente que esta civilización es como un tren que se dirige hacia el precipicio, y que acelera.

Cuanto más se acelera, más se escuchan los hurras históricos. Habría que agudizar el oído para percibir el silencio de las mentes racionales que ya no comprenden nada, el silencio de los angustiados. Interiormente, mucha gente ha elegido saltar del tren, pero se mantiene en el estribo, creyendo que si saltan perderán los pocos privilegios que les quedan y que les apresan todavía.

Pero a esta elección le falta la decisión de que actuar no es un salto en el vacío.

Esta decisión es la decisión de desertar, de salirse de las filas, de organizarse, de hacer secesión, de convertirse en ingobernable.

ATIROHECHO

Rafa Segura

Trabaja como actor, director teatral y escritor. Licenciado en la Escuela Superior de Arte Dramático de Valencia (ESAD 2007-2011) y formado en la CEAE Valencia) de Alejandro Carballo.

En teatro, ha trabajado como en actor en compañías como A tiro hecho (“Ladran, Luego Cabalgamos”, “Miedo por venir”) Canallaco Teatre (“Las fabulosas canciones para desaparecer”, “Los niños alemanes pintan el cielo de color gris”, “El día 665”, “El derrumbamiento del chico inerte”, “Poetas del amor hermoso”). También con Teatro Implacable (“Troyanas”, “De Coloquios y Perros”), Xana Teatre (“Pocahontas”, “El virgo de Visanteta”, “Unes espartenyets de Jaragua”), Buenamandarina Teatro (“Rebelión en el baño”), Las Frescas (“12 razones para no comprar en XXX”), La Dependent (“De Sukei a Naima”), La Coja dansa (“Medul.la”), Franchela Teatre (“Jose Antonio y Federico”) y Teatre de Caixó (“Com quedem?”).

En materia audiovisual, ha trabajado como actor con Juan Collado y Pablo Peris (“Troyanas”), Laura Gisbert (“4 letras. Los muertos también bailan”) Tonet Ferrer (“Sara”) Antonio Expósito (“La última cena... y amén”) y Conino Arques (“Golpissimo”). Como dramaturgo, siendo miembro de la compañía Canallaco Teatre escribió junto a Nacho López Murria (“Trasnoche”). Junto a A. Fausto “El día 665”, obra que también dirigiría y posteriormente escribiría en solitario las obras “Poetas del Amor hermoso” y “El derrumbamiento del Chico Interte” (Ambas piezas dirigidas también por él). También ha escrito para otras compañías, como para Las Frescas “12 razones para no comprar en XXX” y para A tiro hecho “Ladran, luego cabalgamos”. También se encargó de escribir parte de “Miedo por venir”, codirigida entre él y Carla Chillida y de “Paterno hijo”, codirigida entre él y Paula Elena Ramos. Ha ganado algunos certámenes literarios nacionales: Tres ediciones del certamen de poesía Juvenil

“Miguel Hernández” de Daya Nueva (en 2010,2012 y 2013) y en 2018 gana el “Premi de micro-poesia Joan Valls” de Alcoy, en su primera edición.

Ha publicado diversos libros: “25 Postales desde Alcoy”, libro de relatos en sus versiones castellana y valenciana (coescrito junto a A.Fausto) y tres poemarios: “Chihuahuas, haikus y otras brevedades célebres” y “Palabras desde el mundo”, editados e ilustrados por Diego Valor (Ediciones Batec); y “Mi poesía iba a ser secreta”, publicado por Olé Libros. Actualmente compagina su labor como actor en diversas compañías teatrales y sigue su labor creativa como escritor en diferentes ámbitos. También es colaborador habitual de la asociación de arte y pensamiento crítico: La Internacional Teatral.

Pepe Ruiz

Burjassot (1988). Professor d'Història d'educació secundària i professor associat a la Universitat de València. Des de fa quasi 15 anys, desenvolupa diferents tasques associades a l'escriptura, sempre en un fort caràcter reivindicatiu: guionista i col·laborador en diversos programes de ràdio, guionista de curtmetratges com “Blabla.cat”, periodista (La Vanguardia, El Salto, Diagonal), traductor o compositor i lletrista. Del seu personal projecte musical amb el seu propi nom, Pepe Ruiz ha publicat els següents treballs: Disciplina y Fe en el Mando (2010), Así habló Pepe Ruiz(2011), Todos A Bordo (2014) i Cuadernillos de Verano (2018), aquest últim acompanyat en banda. Com a guionista conjuntament amb la Companyia de Teatre “A Tiro Hecho” va estrenar “Esta obra gentrifica” (2017) per al Festival Russafa Escènica, i en (2018) “Tot Explota” per. El IVC.